

Ordre de prioritats

Hi ha dues coses positives que cal destacar d'aquesta crisi. L'entrega i la generositat de qui està en primera línia, enfrontant-se a la pandèmia o garantint serveis i subministraments, però també el seny i el compromís dels que restem a casa. I no és senzill. Especialment per qui té persones malaltes a la família, per qui viu en un espai massa limitat, per qui veu reduïts els seus ingressos o té a càrrec infants.

El que ens uneix en aquesta situació tan exigent és que hem entès i assumit que hi ha prioritats. La primera sens dubte és fer front a l'emergència sanitària, reduir la mortalitat del virus, reduir el nombre de malalts i malal-

tes, estendre les mesures de prevenció. Però no n'hi ha prou. Quan comptem un mes des que es va declarar l'estat d'alarma, hi ha un nombre creixent de treballadors i treballadores que han vist una minva important dels seus ingressos. A la incertesa del confinament, s'afegeix ara la tensió sobre les rendes de les llars. I calen mesures urgents. Per a garantir que les prestacions arribin a temps. Per tal que cadascú pugui preveure quan i de què podrà disposar.

Malgrat l'esforç de les administracions i dels seus professionals, és previsible, però, que en l'àmbit de la prevenció social ens trobem amb un coll d'ampolla. Per això, davant una situació excepcional,

calen recursos extraordinaris. En la gestió i els protocols, que s'han de flexibilitzar. En l'abast dels ajuts, que s'han d'ampliar als col·lectius més vulnerables. En la tolerància amb situacions d'insolvència circumstancial, que no poden comportar un greuge afegit, i il·lustrar, encara més, les economies domèstiques. Vam sortir de la crisi anterior amb un increment de les desigualtats.

Ara es tracta de garantir que l'esforç que fem tots plegats es redistribueixi amb justícia i equitat. A l'hora de fer front a l'actual situació de confinament. A mesura que es reprengui l'activitat econòmica, i, finalment, quan haurem passat pàgina d'aquest moment crític en què estem. L'emergència sanitària, la salvaguarda de les llars i la resiliència del teixit productiu comporten així tres reptes que reclamen un enfocament simultani, però que

no pot obviar que cal respectar un ordre de prioritats.

Així, en l'aspecte econòmic l'activació de les empreses ha de ser progressiva en dos àmbits. Ha de començar per aquelles que satisfacin les demandes reals i immediates de la població, i ha d'excloure aquelles que no garanteixin la deguda prevenció de riscos per als treballadors i treballadores i pel seu entorn. Les empreses que vegin ajornada la represa, han de poder tenir facilitats en els pagaments i en l'accés al crèdit i gaudir dels avals que s'han previst. Aquests exclouen l'aplicació d'interessos no assumibles, però cal molta agilitat en la gestió i també molta transparència. S'ha d'assegurar que l'esforç extraordinari que fa el sector públic serveixi exclusivament per irrigar i mantenir l'economia real i no per proveir de beneficis injustificables a l'economia financera. La priori-

tat és, en aquest àmbit, el manteniment de l'ocupació, que serà l'única que garanteixi una recuperació ràpida: del teixit productiu, de les rendes familiars, dels ingressos fiscals i per cotització.

A l'ordre de prioritats s'hi afegeix, finalment, traslladar al nostre model econòmic les lliçons que hem après. Una crisi comporta sempre amenaces, però també oportunitats. Entre aquestes destaca la de corregir els déficits estructurals que s'han fet palesos. Recuperar la normalitat no pot significar que, salvada la crisi sanitària, retornem a la crisi del clima, a la crisi social i econòmica, o a la crisi demogràfica. El moment de confinament comporta inevitablement una reflexió individual que s'ha de resoldre amb una altra de caràcter col·lectiu. És aquí on rau la nostra força, en la capacitat de sortir d'aquest trasbals, ampliant l'horitzó.